

D. Tóth Kriszta

**LÁBON
KIHORDOTT
ÉLET**

Open Books

Mint két üres üveg

A mutatóujjával egy karcolást simogat a padlón. Ütemesen mozgatja az ujjbegyét az íven, hat centimétert jár be így, hármat föl, hármat le. Megnyugtatja az apró, lendületes és kiszámítható mozdulatok határozottsága. A légzése felveszi a simogatás ritmusát. Életben marad.

Milyen jó, hogy végül a keményfa burkolat mellett döntöttek, amikor a házat vásárolták! A laminált olcsóbb volt, a harminchat négyzetméteres, amerikai konyhás nappali leburkolásánál 324 ezer forintot spóroltak volna, és az még csak a földszint. De ő ragaszkodott a keményfához, nem akarta minden lépésénél érezni, hogy kompromisszumot kötöttek, és valódi fa helyett ráolvasztott fanyomású lemezek közé préselt faforgácsot vettek. A svédpadló helyett magyar tölgy, ennyi engedményre hajlandó volt.

Fél órával korábban azt hitte, meg fog halni. A kanapén ülve nyitotta meg az e-mailt, a telefonján.

Nem akarlak többé bántani téged, de magamat sem akarom bántani azzal, hogy valami olyat próbálok csinálni, amire képtelen vagyok. Kérlek, tudd, hogy ez nem valaki másról szól, nincs valaki más. Évek óta boldogtalan vagyok, és tudom, hogy te is az vagy. Nem tudom folytatni a közös életünket tovább.

Betűről betűre szívta ki Gitta testéből az oxigént a férje levele, mint a konyhai vákuumozó gépük, amivel a zöldségeket, sajtokat, húsokat szokta tartósítani. A fóliázó a tasakba helyezett élelmiszerek körül kivonja a felesleges levegőt, benne a nem kívánatos kórokozókat, baktériumokat, gombákat, bármit, ami megindíthatná a szerves anyag romlását. Így a vákuumozott étel sokkal tovább megőrzi frissességét. A folyamat végén a szerkezet összehegeszti a nyílást, és hermetikusan lezárja az élelmiszert a tasakban. Mire a végére ért, a levél minden szervét levákuumozta. Tizenkilenc év ért véget egyetlen bekezdéssel. A vákuumfólia makacs réteget vont a lelke köré, de a légüres tér nem volt képes meghosszabbítani az eltarthatóságot. A toroka összezárt, a nyelés egyik pillanatról a másikra fájdalmassá és rossz ízűvé vált, mint a körömlakkle mosó, amit fél éve borított rá a kanapéra, de még mindig érezni a stichjét a levegőben, ha elég közel megy hozzá az ember. Persze az is lehet, hogy a szag beíródott a szaglóidege memóriájába, és ezért köszönt vissza rendszeresen a kanapé lábtartójánál. Egyáltalán van a szaglóidegnek emlékezete? És hogyan válik egy szag ízzé? Felállt a kanapéről, az imbolygó szobában eltámolygott a teraszajtóig, feltépte, és kilépett a januári éjszakába. Itt fog megfulladni a saját acetónízű nyálában a mínusz hét fokban. Rámarkolt a korlátra, érezte a tenyere alatt a lepattogzott zománCFestéket. Két éve ígéri, hogy lefesti, mielőtt megeszi a rozsda, és egyszer leborul valaki a teraszról a kertbe. Két éve ígéri.

Ígérte. Már nem kell lefesterenie a teraszt. Már nem kell itt élnie többet. Eldöntötte, egyedül, hogy kilép a közös életből.

Elakadt a lélegzete, hiába szívta be kötelességtudóan az éjjeli kert dermesztő levegőjét, a torkát betöltő gombócon kívül nem érzett semmit, az oxigén nem érkezett meg a vákuumfóliával borított tüdejébe. *Meg fogok fulladni.* Görcsösen kapaszkodott a korlátba, hátrahajtotta a fejét, és beleharapott a levegőbe, de nem tudta lenyelni, mert a torka bezárt, és semmi más nem fért el a szájában, csak az acetónízú nyál. A bal keze lekapcsolódott a válláról, a kert fölött lebegett, felkapta a szél, mint egy gyepekzsúron meghajtogatott lufit, és a babérmeggyre dobta. A teraszról figyelte, ahogy a zsibbadt bal karját elnyeli a télen is haragzöld bokor. Remegésig kapaszkodott a korlátba a jobb kezével, a holdfényben látta, ahogy kifehérednek az ujjpercei. Rázta a hideg, az izzadság lecsorgott a mellei között, a teraszra csöpögött, és odafagyott. Érezte, ahogy a meztelen talpa és a jéghideg kő kölcsönhatásba lép egymással. Talán soha nem megy innen már sehová, belefagy a greslapba, nem is lenne rossz, akkor nem kellene éreznie többé az acetónízú nyálát a szájában, amit nem bír lenyelni. Vajon mennyi időre van szükség ahhoz, hogy halálra fagyjon itt a teraszon a pizsamájában? Mínusz huszonöt fokban az emberi sejtekbe zárt folyadék fél óra alatt kezd megdermedni. Mínusz harmincöt fokban tíz perc alatt. Mínusz negyvenben öt. Mínusz hét fokban, mondjuk... egy óra? Annyit nem bír ki nyelés

nélkül. Talán ha lefeküdne, akkor a nagyobb felületen történő érintkezés a hideg padlóval felgyorsítaná a fagyást. Leguggolt. Ha, mondjuk, ide, a korlát mellé lekuporodik, akkor egy órán belül vége lehet. Jó, és akkor mi van? Ha halálra fagy? Attól a korlát nem lesz még újrazománcozva. Attól az az e-mail még megérkezett. Attól a házasságának még vége.

– Te mit csinálsz itt, anya? Jól vagy? Kihűl a lakás! – Barnabás kócos, fekete haja még nedves volt a zuhanytól. Ha kijön ide, még megfázik, és agyhártyagyulladásra kap, kórházba kerül, kiderül, hogy a szervezete ellenáll a kezelésnek, két héten belül felülfertőződik, mert az intézményi körülmények miatt elkapja a gyógyszerrezisztens MRSA baktériumot, és meghal. Tizenhat évesen.

– Menj be, mert megfázol – a szájában hullámot vet a műanyag nyál, ez nem az ő hangja, kinek a hangja ez?

– Bemegyek, ha bejössz velem, anya. – Kilép a teraszra, felszisszen, ahogy a talpa a greslaphoz ér.
– De rohadt hideg van, gyere már be! Mi történt?